

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Theophili Bernardini E Societate Iesv De Religiosæ Perseverantiae Præsidiis Libri XI. ...

Bernardin, Théophile

Antverpiae, 1622

15. Quomodo ex iis quæ ad Sanctos attinent, ad Deum transeatur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47032](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47032)

bus: an vno die iter petegisset, vbi pernoctasset? & felix hospitium! cum in Bethleem venit, quã læticia, quanto apparatu à tribulibus suis excepta esset? quis animi sensus Iosepho, quis ipsi fuisset? & eiusmodi plura, quæ si decorè, si amplè fiant, leniter & per diu animum mulcent.

Sunt autem hæc omnia quæ de intellectu voluntateque diximus, ita obseruanda, vt sibi admisceantur, & ex vna consideratione in aliam facilè transeat, nullo anxie ordine certo præfixo, sed prout occasio & affectus tulerit, cuius vt multa copia abundet, & non inuita, imò non vocata occurrat vltro, curandum est, vt eorum quæ diximus, breuis & facilis quædam comprehensio animo imbibatur. Hoc verò assequemur partim frequentata illorum lectione, partim subinde extra meditando tempora, nobis argumenta varia proponendo & laboriosè quærendo, quàm latè, quàm amplè, quibus rationibus, circumstantijs, affectibus, alloquiis tractari possit. In ipsa enim meditatione non est humanæ arti fidendum, sed diuina gratia nitendum est, quæ tamen quia nostros conatus exigit, & in mente capaciore splendet latius, idè in hanc tantam tamque vilem exercitationem, omnis nostra diligentia magno animo conferenda est.

C A P V T XV.

Quomodo ex iis quæ ad Sanctos attinent, in Deum transeat.

Quia non verè dici potest oratio, nisi in Deum mens nostra suscollatur, & cõsulimus tamen de Sanctorum gestis & virtutibus esse meditandũ, in dicemus paucis quibus maximè modis inde in Deum euolare possimus.

Et quidem ex his ad Iesum Christum Redemptorem nostrum cõuertere mentis oculos possumus, eum spectando. Primò, vt fontem gratiarũ & bonorum omnium, de cuius plenitudine hæc ipsa, qua de agitur, gratia & virtus est hausta. Secundò, vt Doctorem, animam intus docentè, sapientiæ suæ radiis illustratè, vel vt in Euangelica aliqua sententia id monentem. Tertio, vt virtutis omnis ac perfectionis omnis, atque ad eò huius quæ præmanibus est, exemplar absolutissimum. Quarto, vt defensorem contra insidias carnis, mudi, dæmonis, cuius nisi malignam vim retunderet, non posset bonum vllum perpetrare, & tentamentis eius homo vllus obistere. Quintò, vt eum qui suis meritis est Sancto promeritus, vt nunc id bonum vellet, & posset. Sextò, vt eum qui promouet & incitat ad id quod melius & sanctius est. Septimò, vt spectatorem, agonotheram, & mercedem sanctorum operum aliquando futurum, & nunc nostris bonis gaudentem, victorijs gratulantem.

Ita igitur Dominum Deum nostrum Iesum Christum opportunè adire poterimus: si verò non peculiariter eius personam Deum & hominè, sed creatorem summum & optimum Deum nostrum velimus inspectare, siue in hac vnus magni Dei cogitatione hæsurus, siue ad aliquam SS. Trinitatis personam sumus adituri, men-

tem

rem in eum transferre possumus: Primò, iisdem oculis & animis verba, vel gesta Sanctorum spectando, quibus peragebantur: quare cum à Sanctis mente in cælum sublata, & ardore diuinæ caritatis incensa proficiscerentur, in eiusmodi affectum mens cogitantis efformari debet, & sic æstimanda sunt vt quæ in conspectu Dei creatoris ab eum aspicientibus exercentur. Secundò, eiusmodi bonam actionem, vel virtutis perfectionem in creatura animaduertens, agnoscam nihil esse perfecti nisi à Deo, in quo etiam illud ipsum longè perfectius reperire licet: atque hoc pacto singula bona pensanda, vel vt à Deo procedunt, vel vt in eo reperiuntur, vel vt aliquam quæ illi insit perfectionem indicant. Tertio, iucundum est considerare quanta bonitate, benignitate, prouidentia, & electione mirabili, Sancto eiusmodi adsit Deus, mentem eius infideat, moueat, quaquaersum gubernet, infimam quæ & indignam creaturam, donis diuinis, & sua adoptione exornet, vt filio suo coheredem, & diuinitatis in æternum participem faciat. Quarto, atque hinc mirabile istud efficitur, vt etiam operi illi mercedem se faciat Deus, & propterea sic spectari debeat. Quintò, non solum ad ea opera à Deo permotos fuisse Sanctos, sed etiam dum eos permoueret, nostram quoque, quæ hodie secutura tanto post erat, excitationem spectauit, & voluit bonus Dominus; cui de tam antiquo amore & beneficio nobis tunc antequam essemus præstito in Sanctis, summas debemus gratias: nunc autem iterum duplicatas, quando re ipsa eorum exemplo nos allicit, eorum facta nostræ menti obiicit, ac denique sua quoque sancta inspiratione nos eauerfus impellit. ita vt triplex hinc sit ad eum ad spectus, nempe vt de nobis, tum etiam cum Sanctos ad meliora promoueret, quodammodo sollicitum & prouidentem; vt nunc curantem, vt eis mens nostra tangatur; vt demum suos etiam gratiæ stimulos pro sua bonitate subdentem. Sextò, hinc verò non contentaneum tantum, sed ipsa necessitate cogente non aliud possumus, quam vt ad meliora incitari, nostræque inconstantia atque imbecillitatis conscij, ad eum supplices accidamus, opem, gratiam, consilium, auxilium postulando, vt eam quam nobis inseruit, de Sanctis imitandis, de nostra perfectione, de ad amando & consequendo Deo ardentem voluntatem, rebus æquare, eiusque in nos beneficentiæ non ingratos nos præbere valeamus. Sed hoc eo fit colloquiorum genere de quo prius.

Ceterum quæ hoc capite diximus, quo breuiora, eò sensu pleniora sunt, ideoque relegendæ sæpius, & memoriæ fideliter tradenda, in ipsa verò meditatione frequentius vsurpanda sunt, & comperies ex his ipsis iucunditatem copiamque permanere permagnam: in quouis enim præclarè & ex virtute factò, tot modis ad Christum Dominum, totidem, quot diximus, ad Deum transferre mentem potes; idque vel meditatione ratiocinando, vel, quod perfectius & suauius est, contemplatione animi Deum suum leniter intuenso.